

малка да е отъ нея!... — говори радостно дѣдо Генко, цѣка задоволено съ уста, клати глава и погледва силуетитѣ на далечнитѣ планини, потънали въ нѣкаква свѣтла мъгла, и — своитѣ другари, като че ли иска и тѣ да потвърдятъ тия му патриотични излияния и да разбере, да ли и тѣ се радватъ на изказаното и какво впечатление имъ е направило.

Отъ часъ на часъ той ставаше все по-нетърпливъ: не го сдържаше на едно мѣсто, още повече когато отъ Казичанската станция насамъ му взеха билета. Той значително бѣ измѣнилъ формата и цвѣта си, защото дѣдо Генко дълго време го бѣ стискалъ въ изпотената си ржка.

Най-послѣ, часътъ около 6 слѣдъ пладня влакътъ изсвири на Подуене, и прѣдъ пѣтниците се лѣсна прѣдъ Витоша новата Българска столица, като че ли въ минутата изпъкнала изъ земята по мановението на вълшебенъ жезлъ въ нѣкоя арабска приказка — съ своитѣ нови високи здания, съ кубета, изпилиени покриви, кумини и турско минаре: на нѣкои отъ тѣхъ стѣклата по прозорцитѣ и тенекиитѣ тѣй ослѣпително бѣха залѣни отъ изобилнитѣ лъчи на слънцето, което се навеждаше вече къмъ Люлинъ-планина, щото изгледваше, че тия здания бѣха обзети отъ силенъ пожаръ и буйниятъ пламъкъ стремително бѣлваше на голѣми езици прѣзъ прозорцитѣ. Отлѣво край града се издигаше грамадниятъ корпусъ на Военното училище, по-надѣсно — Държавната печатница и Държавната мъжка гимназия.

Смѣщенiето у дѣда Генка достигна апогеята си.

И никой въ София не знаеше, че на гарата е пристигналъ отъ затѣтеното Бойково такъвъ важенъ гостъ — дѣдо Генко Севдата!... Ниѣкаква депутация, разбира се, нѣма!

Ехъ, колко много други работи не се знаятъ въ тоя свѣтъ!

V.

Влакътъ спрѣ. Дѣдо Генко отдавна се бѣше издалъ до поясъ отъ прозореца на вагона и взирно търсѣше сина между шумната изпрѣмѣнена навалица непознати хора. Наистина, отпрѣди 5—6 години не бѣше